Kontra 3 M

Den vänstra handens väg är en väg mot strömmen. Det finns tre ideologiska strukturer som den vänstra handens väg vänder sig mot. Dessa börjar alla på bokstaven m och vi kan därför tala om den drakonska vägen som en väg kontra 3 M. Dessa 3 M är följande:

1. Monoteism
2. Materialism
3. Modernitet

1. Monoteism. – Grundtanken i monoteismen är att det bara finns en gud. Denna gud är allsmäktig och ofta tänkt som skaparen av universum. Den monoteistiska guden är helt åtskild från världen och befinner sig på någon abstrakt plats i en avlägsen himmel. Monoteismen vänder sig alltså tydligt mot en panteistisk gudsuppfattning där det gudomliga finns i allt, i människan och naturen. Den monoteistiska guden är både allsmäktig och allgod vilket resulterat i det så kallade teodicéproblemet: hur kan Gud vara både allsmäktig och allgod när det finns så mycket lidande i världen? Ibland innefattar den monoteistiska guden även lidandets principer, men Gud är trots det betraktad som allgod helt enkel för att Gud är så mäktig. Gud har rätt för att han är mäktig och det är Gud som bestämmer vad som är gott. Att denna godhet är godtycklig skvallrar de monoteistiska skrifterna om. I Bibeln medverkar Gud i folkmord, kvinnoförtryck och de flesta tänkbara brutaliteter. Men för den fromme gudsfruktige är Gud trots detta god. Monoteismen kräver fullständig lydnad och underkastelse. I islam är den totala underkastelsen religionens kärna. På liknande sätt fungerar även de två andra mäktiga monoteistiska religionerna, judendom och kristendom.

Gud är det ljusa och enligt monoteismen måste människan med nödvändighet vara separerad från Gud för att den monoteistiska religionsstrukturen ska bestå. Det innebär att människan måste förbli i relativt mörker. Det är krafterna längst bort från Gud (Lucifer, ormen i Eden, de fallna änglarna) som ger människan tillgång till det gudomliga ljuset på egen hand. Detta hotar Gud och den monoteistiska strukturen. Människorna kan genom ljuset, som mörkrets makter förmedlar, bli egna gudar. Det hotar också monoteismen med en potentiell polyteism. Den monoteistiska guden är en svartsjuk gud som inte tolererar några jämlikar. Människan och världen ska vara underkastad och lyda blint. Av denna anledning har totalitära regimer ofta hyllat den monoteistiska idéen. Att Rom kristnades berodde på att den monoteistiska världsuppfattningen passade den tidens supermakt. I ett imperium där alla ska lyda en kejsare är monoteismen en lämplig ideologi. Idag har det kristna fundamentalistiska USA axlat rollen som imperium och supermakt.

Den monoteistiska guden är i princip alltid en man. Det har medfört att kvinnan är en anomali som står närmare det mörka och onda än vad mannen gör. De monoteistiska religionerna har kännetecknats av ett kvinnoförtryck som tog sig extrema uttryck under häxförföljelserna där upp emot nio miljoner påstådda häxor mördats. I de muslimska kulturerna är kvinnoförtrycket en central del där våld och övergrepp mot kvinnor hör till normaliteten. I den judiska lagen, torahn, är det ett krav att häxor ska mördas. I de förmonoteistiska ursprungsreligionerna har det funnits många gudar och de har varit av båda könen. Ofta fanns en manlig uranisk

himmelsgud och en kvinnlig ktonisk underjordsgudinna som även associerades med naturen och Moder Jord. Med de monoteistiska religionerna kapade man av den ena hälften av den ursprungliga naturliga religionen och kastade ner den i ett helvete. Gudinnan blev djävul och underjorden ett helvete. Inställningen att jorden och underjorden hör till ondskans makter har legitimerat de monoteistiska religionernas förstörelse av naturen.

Monoteismen predikar ofta att alla är lika under Gud. Monoteismen innebär implicit likriktning. Alla människor ska vara likadana. Det unika ska bekämpas. Detta har tagit tydliga uttryck i förföljelser av ursprungsbefolkningarna och deras religioner. Även de ljusa ockulta systemen bygger på samma idé. Det uppåtpekande pentagrammet visar den perfekta människan, som i kabbalan kallas Adam Kadmon. Alla människor ska eftersträva att bli denna perfekta människa. Mörkmagikern strävar efter att förädla det unika och att gå bortom det mänskliga för att istället bli en gud. Det nedåtpekande pentagrammet illusterar det nietzscheanska självöverkommandet av människan: människan kan bli en övermänniska genom att gå utanför sig själv. Det är essensen i den mörka magin.

Monoteismen ska inte blandas ihop med hermetisk monism eller holism. Den hermetiska monismen kan sammanfattas i de grekiska orden en to pan, "allt är ett", som brukar stå i samband med Ouroboros-ormen som biter sig själv i svansen. Monismens idé bygger på att det finns samband mellan allt och att det lilla återspeglar det stora. Monismen hänger snarare samman med en panteism där det gudomliga finns närvarande i människan och naturen. Monoteismen är en dualism där det gudomliga är separerat från sin skapelse.

2. Materialism. – En naturlig konsekvens av monoteismen är materialismen. Eftersom det gudomliga är avskilt från det materiella så betraktas naturen och materien som någonting utan själ och ande. Det finns inget motsatsförhållande mellan de monoteistiska religionerna och materialismen. Monoteismen är snarare ursprungsideologin bakom materialismen. Monoteismen lär ut dominans över en avbesjälad natur. Naturen och djuren är till för människan. Människan kan göra vad hon vill med djur och natur. Monoteismen och de ljusa lärorna är antropocentriska och menar att människan är skapelsens krona. Det uppåtpekande pentagrammet där en människa är inplacerad med benen, armarna och huvudet i spetsarna, illusterar detta. Den mörka magins pentagram pekar nedåt och ibland infogas en bock med skägg, öron och horn i spetsarna. Den mörka magin är theriocentrisk och ser människan som ett djur och en del av naturen. Människan kan bli gud genom att gå utanför sin mänsklighet och bejaka besten. Detta ska inte tolkas som att man ger sig hän alla lägre driftsimpulser. Det innebär snarare ett uppvärderande av naturen och djuren. Den drakonska filosofin är en panteism där det gudomliga finns närvarande i naturen. Det theriocentriska perspektivet är också ett ifrågasättande av civilisationstanken och alla abstrakta idéer om godhet och rättvisa. I godhetens namn har de grövsta grymheterna begåtts.

Det theriocentriska perspektivet är en kritik av ett intellektualiserande som gör människan handlingsförlamad. Den mörka magin menar att förnuftet ska vara ett redskap och inte ett mål. Förnuftsdyrkan hänger samman med materialismen. Det analyserande förnuftet separeras från objekten så långt att bara tomma abstraktioner kvarstår. Förnuftets separation från materien motsvarar andens separation från det materiella. Inom ockultismen är det analyserande förnuftet medvetandets ena pol. Den andra polen är tänkande i analogier. Det analyserande förnuftet ser skillnader medan det analogiska tänkandet ser samband. Med materialismen har det analytiska tänkandet helt börjat dominera. Istället för att se helheter ser man bara delar och sambanden försvinner: man ser inte skogen på grund av alla träd, man ser inte slottet utan bara en massa byggstenar. Materialismen och dominansen av det analytiska tänkandet har resulterat i att världen förlorat sin själ, men hur mycket vi än dissikerar och analyserar en hjärna kommer aldrig hitta en tanke eller känsla, och än mindre själen. Det innebär förstås inte att vare sig tankar, känslor eller själar inte finns. Naturen har blivit död och människan och djuren själlösa organismer som jämförs med bilar eller datorer. Det leder till att människan ger sig hän lättvunnen drifttillfredsställelse istället för att eftersträva att bli som en gud.

Materialismen leder också till en ytlig och desperat form av individualism. Den drakonska vägen är en väg där individen utvecklas och förädlas. Det kan tolkas som en form av individualism, eftersom mörkmagikern dessutom går mot strömmen och bryter kollektiva mentala strukturer. Materialismens individualism blir destruktiv för både individerna och deras omvärd. Egotripper och ytlig drifttillfredsställelse är kännetecknet för denna individualism. När människan utifrån ett materialistiskt perspektiv ser sig som en maskin, som kommer att för alltid försvinna med döden, så blir snabb och enkel självhävdelse och drifttillfredsställelse viktig. För magikern som återerövrar själen blir individualismen av ett helt annat slag. För magikern är individualismen en pågående transformations- och utvecklingsprocess som kan leda till att magikern blir som en gud och att jaget överlever gränserna för detta liv. Magikern inser att desperat egoism inte gynnar dennes individualitet, utan att individualiteten utvecklas genom oegoistisk och hängiven gemenskap med likasinnade.

Den drakonska vägen innebär att magikerna åter frambesvärjer de gamla andarna, gudarna, naturväsendena och förfäderna. Genom att frambesvärja de gamla andarna återförtrollas världen och människan och naturen vinner tillbaks sin själ. En gemenskap inom en ockult orden ska innebära att individerna blir mer än sig själva. Det magiska ordenssällskapet fungerar som ett laboratorium för individerna att nå utöver sig själva. Det gäller även när naturen återbesjälas. Man ser åter skogen och inte bara en massa enskilda träd. I den drakonska filosofin är helheten mer än summan av delarna. Draken är denna mystiska kraft som ruvar latent och som kan bli den kraft som gör att individen går utanför sig själv och sina begränsningar.

3. Modernitet. – Både monoteismen och materialismen delar tidsuppfattning. Den är abstrakt och lineär. De menar att någon gång i en avlägsen urtid började allting. Därefter har världen utvecklats i en mer eller mindre rak linje tills dess att vi når ett avgörande slut. Enligt monoteismen kommer de rättfärdiga att leva vidare i en himmel eller ett paradis. Hela idéen om en big bang är en materialistisk version av den monoteistiska skapelseberättelsen. Allt börjar i ett givet ögonblick för att sedan rulla på tills slutet infinner sig. Den drakonska filosofin bygger på en cyklisk tidsuppfattning. Tillvaron rör sig i cykler. Himlakropparna rör sig cykliskt. Årstiderna och dygnet är uttryck för cyklisk tid. Ouroboros är en symbol för de cykliska och ekologiska kretsloppen. Monoteismen och materialismen delar tendensen att fastna i abstraktioner. Den monoteistiska religionen är en onaturlig religion som enbart baserar sin ideologi på heliga skrifter och profetiska uppenbarelser. Den förmonoteistiska hedniska andligheten är naturlig och bygger på en konkret upplevelse av tillvaron, genom ett iaktagande av naturens kretslopp.

Den vänstra handens väg motverkar modernitet och okritisk utveckling. Som motstånd mot tillfälliga trender söker sig den mörka sidan tillbaka till det förgångna. Gravar och ruiner utgör en väsentlig del av nattsidans estetik. Mörkmagikern vet att kaosmakterna och naturens väldiga krafter kommer att krossa människans tillfälliga skapelser.

Den lineära tidsuppfattningen medför ofta utvecklingsoptimism och en positiv inställning till det moderna. Den drakonska filosofin ifrågasätter den okritiska utvecklingsoptimism som kännetecknar det moderna samhället. Det finns givetvis många viktiga framsteg som utvecklingen bidrar till. Men nästan varje framsteg är förenat med så många destruktiva sidoeffekter att framstegets värde blir negativt. För varje sjukdom vi lyckas bota, tycks vi medverka till uppkomsten av ett dussin nya. Den teknik som skulle underlätta livet för människan har slukat all hennes tid. Tekniken har också medfört en katastrofal miljöförstöring som är ett långt större hot än de välsignelser utvecklingen kan skänka oss. Inom den mörka magin söker man inte upp mot drömda världar i en himmelsk framtid, utan utforskar forntiden och de rötter varifrån vi får vår kraft. Det är i den mörka underjorden det förflutna vilar och gror, för att växa fram som den nya framtiden. Den ljusa himlen är där människan projicerar sina grundlösa drömmar och abstrakta utopier. Mörkmagikern fascineras av underjorden och undergången, ruinerna och det förgångna: för i detta utvecklas på ett organiskt och cykliskt sätt livet och framtiden.

Den drakonska filosofin och den vänstra handens väg är en väg kontra dessa 3 M. För att åskådliggöra skillnaden mellan det mörka och det ljusa, liksom mellan den vänstra handens väg och den högra, kan vi laborera med nedanstående uppställning. Det paradoxala är att den mörka sidans filosofi bygger på en polär holism där somliga av den ljusa sidans kvaliteter ingår i en helhet tillsammans med det mörka. För den drakonska filosofin finns mörker och ljus, kvinnligt och manligt, medan den ljusa sidan bygger på dualiteter som mörker eller ljus, kvinnligt eller manligt.

Det mörka:

ktoniskt – jordiskt/underjordiskt
organiskt
natur
panteism och polyteism
människan i naturen
realism
idealism
cyklisk tid
polär holism

Det ljusa:

uraniskt – himmelskt
mekaniskt
civilisation
monoteism
dominans över naturen
utopism
materialism
lineär tid
dualism

Dragon Rouge © 2005
www.dragonrouge.net